

nejlepší lék na hárání. Dělání, dělání, je lék!

Už jsem to tu možná u příležitosti nějakýho hárání i psala, nějakěj takovej podobnej slogan. Leč je to prostě tak. A protože tentokrát je spoustu věcí jinak a jedeme v trošku jiným módu, než obvykle, musela jsem to dělání pojmout trošku jinak, než jindy.

Ale příroda mi skvěle kápala do noty. Vlastně to ani nebyl můj nápad, byl to nápad přírody. Že přesně v tuhle dobu, kdy Tali jede to nejhorší hárací období začnou poznenáhlu padat ořechy. Nejdřív jich z toho mohutnýho stromu spadlo jen pár. A tak jsme si je poctivě rozdělili. Páč jsou to sice tvrdáci, ale když je vyloupete i z tý tenký slupky, jsou neskutečně sladounký. Ale ono i když je z tý slupičky nesloupnete, jsou výborný. Až tak, že si na nich pochutnává i Štajník, kterej jinak o oříšky moc nestojí. Na rozdíl od Taliprtky, která sežere cokoliv - i tikající bombu, natož dobrý ořechy. Ty si loupe i sama.

Netrvalo to dlouho a ořech se do toho pustil s mnohem větší vervou a pokaždý, když jsme přijeli, bylo na zemi habakůk oříšků. A tak mým prvním úkolem po příjezdu vždycky bylo sesbírat je. A hodně rychle, abych předběhla ty dvě ohařský veverky. Občas to vypadalo, že soutěžíme, kdo dřív. Možná to tak i v podstatě bylo. ☐ Ne, že bych byla tak nepřející, ale Tali ta je jak kombajn a nehledí na nějakou tu skořápku a Rumíček si z toho udělal zábavu s názvem: Najdu, rozlousknu a nechám ležet. A to taky nejní úplně optimální varianta.

Takže..... jsem se rozhodla tohodle vyhledávačství využít ve svůj prospěch. Rumíček se rád a s nadšením učí novy věci, tudíž.....netrvalo to dlouho a vyučila jsem si výbornýho pomocníčka. Rumíček chodil, hledal oříšky a nosil mi je přímo do přepravky. Občas pravda nějakěj rozlousknul, ale jinak pěkně pracoval se mnou. Naučil se to tak rychle a tak dobře, že pak jsem si mohla jít sednout na svou sesli pod přístřešek a mlátit tam do cihel, Rumíček samostatně chodil prostorem, hledal oříšky a když našel, přinesl. A máchal u toho hrdě ocáskem jak vo život. Já vždycky sáhla do kapsy a vytasila dobrůtku. Tomu říkám, rozdělení pracovních činností ☐ . Tahle činnost ho natolik zaujala a bavila, že jakoby mávnutím proutku zapomněl na nějaký hárání. Byl tím naprosto nadšen a věnoval se oříškobraní celej den a byl radostnej, jak krásně mu to jde. Nějaká Tali mu byla rázem ukradená ☐ . Měla jsem radost, že se do toho takhle zabral. Značně mu to tu nejhorší dobu ulehčilo. A v podstatě, jako by to pro něj i celý hárání ukončilo. Takže ani on se o dovolený neflákal a pracoval na plnej úvazek coby společnosti velmi platný sběrač oříšků.

Když jsme sbírali spolu, přifařila se k nám sem tam i Tali a byla zvědavá, co to tam kutíme. Aby se i ona neflákala, když je to pracovní plemeno a má pracovat, ukázala jsem jí o co jde a ona mě příjemně překvapila, protože se taky trochu zapojila. Nebylo v tom teda to velkonadšení, jaký má Rumoušek, ale pokaždý měla radost, když se jí to povedlo. Občas s plnou parádou - tedy umístit i oříšek do přepravky. A kupodivu i pochápala, že to nesmí kousat. Zpravidla zvládla tak tři-čtyři a pak ji to přestalo bavit a šla si po svém. U ní je i tohle výkon hodný ocenění. A tak můžu konstatovat, že jsme tu pracovní dovolenou měli de facto úplně fšící. Hlavní ale bylo, že se našla zábava, která je bavila. Nejvíc teda toho Rumíčka. Který měl občas z nálezů takovou vám radost, že se začal zmítat a skončil v kotrmelcích. To ještě netušil, že přichází doba, kdy bude zahrada těch oříšků plná ☐